

men jeg vil dog sige, at der er ret blandede, ret delte Meninger f. Eks. om den højttærede Justitsministers Stilling lige overfor Forslaget om forsømte forbryderiske Børn og om Prygleloven, og det er noget tvivlsomt, om den højttærede Justitsminister selv i dette Øjeblik vil være i Stand til at slaa fast, at denne Lov har svaret til hans Forventninger, og selv om han vil gøre det, ville vi andre maaske være i Stand til at sige til ham en Gang: Det var fejle Meninger, fejlslagne Forhaabninger, du havde, det var en gal Opfattelse, det var ikke ved Prygl, vi skulde forbedre Forholdene, men ved virkelig sunde og gode Levevilkaar og ved en fornuftig Opdragelse.

I øvrigt har den højttærede Justitsminister, synes jeg, i sin Tale her i Dag, hvor han har forsvaret sit eget Lovforslag, ballanceret noget, og Hensynet til Faderen, til et Barns Fader, i det hele taget til Faderspørgsmaalet, har været den Ballancerstang, den højttærede Justitsminister har anvendt. Han kræver i sit Lovforslag Hjælp til Barnet, og at der skal sikres Barnet en Moder, at det skal være vis paa, at det har en Moder at henvende sig til. Det er godt, det er ganske fortræffeligt, men Konsekvensen af en retfærdig Lovgivning her maa blive, at intet Barn staa i en Undtagelsesstilling. Saa længe der er et udenfor Ægteskab født Barn, der staa i en saadan Stilling, at det ikke maa faa sin Faders Navn at vide, at det er ude af Stand til at henvende sig til den, som har skænket det Livet, saa længe er der faktisk en Undtagelsesstilling for dette Barn, som ikke maa finde Sted. Det svarer ikke til de almindelige humane og retfærdige Krav, man stiller til en Lovgivning, at der saaledes bliver dannet en Undtagelsesstilling for visse Børn. Det er højst ejendommeligt, som det nu er Tilfældet, at naar der er Tale om, at et Barn skal have sin Faders Navn, er det jo saa at sige ganske umuligt, naar dette Barn er født udenfor Ægteskab. Jeg sætter et Tilfælde. En Kvinde er født Jensen, og hun bliver gift Hansen. Nu kan der jo ske det, at hun som gift Hansen sætter adskillige Børn i Verden, og jeg vil ikke nævne et Citat fuldt ud, men jeg vil hentyde til et Digt af Aarestrup, hvori der fremkommer den Bemærkning: Ni Børn fik de, der alle lignede Faderen, men ikke Manden. Der er den Mulighed, at man altsaa i et Ægteskab faar legitime Børn, skønt de maaske faktisk ere lige saa illegitime som de Børn, der ikke have en legitim Fader, en Ægte-

mand — til Fader. Men denne Kvinde vil, hvis hun faar et Barn med en Mand, der f. Eks. hedder Petersen, være i det uheldige Tilfælde, at selv om denne kræver, at Barnet skal have hans Navn og giver sit Tilsagn dertil, kan Barnet ikke faa det. Kommer Moderen til Præsten og forlanger, at dette Barn skal døbes med Faderens Navn, siger Præsten, idet han slaar op i en Bog: Her ser De, at det kan ikke lade sig gøre. Barnet kan faa Deres Navn. Det kan komme til at hedde Hansen, som var hendes Navn som gift Frue, det kan komme til at hedde Jensen, hendes Pigenavn, men det kan ikke komme til at hedde Petersen, som er Faderens Navn, det er umuligt. Denne Ordning forekommer mig at være ganske gal. Egentlig burde det dog i et nyt Lovforslag være Opgaven at sikre Barnet Faderens Navn, ikke blot, hvor Moderen har Faderens Tilladelse til at lade Barnet bære dette Navn — det forekommer mig at være det nærmestliggende og at være let at opfylde, naar Faderen selv gaar ind paa det.

Men jeg mener, i Princippet og i Almindelighed burde et Barn være berettiget til at faa at vide, hvem dets Fader er, og Konsekvensen deraf maatte være, at Barnet kunde komme til at bære sin Faders Navn; man kan anføre meget og tale meget om, hvad Skade man kan gøre ved visse bestemte Lovregler; man kan tale om, at man maa have en vis Ret til at dukke sig, naar der er sket noget galt i denne Verden. Naa ja, jeg siger, at naar en Mand staa ved sit Ord, og ikke undser sig ved sin Handling, selv om denne efter andres Mening er gal, og efter hans egen Mening har været letsindig, naar han staa ved den og siger: Jeg tager Konsekvensen af, hvad der er sket, jeg betragter ikke dette Barn, som er født udenfor Ægteskab, for at være mindre værd, end om det var født i Ægteskab. Jeg ofrer det den samme Kærlighed, for saa vidt jeg paa nogen Maade kan, jeg giver det mit Navn, jeg undser mig ikke for at staa til Ansvar for min Handling — jeg spørger, om ikke dette egentlig i og for sig mere svarer til Moralens Krav end det, at en Mand dukker sig for Ansvaret. Naar man er stillet overfor Pligten til ikke blot at forsørge et Barn, men at være sit Navn bekendt og eventuelt at give Barnet sit Navn, da tror jeg, at mange alligevel stillede Ansigt til Ansigt med, hvad der kan blive Følgen af et frit Forhold, vilde være noget mere hensynsfulde og tænke lidt mere paa Moralens, end de gøre nu, da